

Arrest

nr. 51 190 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 september 2010, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, komt op 26 oktober 2000 samen met haar driejarige zoon België binnen en verklaart zich vluchteling op 31 oktober 2000.

Op 10 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 oktober 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 129.084 van 10 maart 2004 wordt het beroep tegen dit arrest verworpen.

Op onbekende datum dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2004 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 4 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juni 2005 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 15 juli 2005 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 26 november 2005 wordt aan verzoekster de beslissing van 4 november 2004 ter kennis gebracht en wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2005 wordt de tweede aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf niet in overweging genomen.

Op 20 december 2005 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 6 september 2006 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 24 oktober 2006 wordt aan verzoekster een bijkomende termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 172.803 van 27 juni 2007 van de Raad van State wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 november 2006 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 7 december 2006 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 april 2007 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2007 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 december 2007 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 april 2009 dient verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Uit een uittreksel d.d. 9 juli 2009 uit het strafregister van verzoekster blijkt dat verzoekster verscheidene keren werd veroordeeld:

- bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 27 mei 2003 tot een gevangenisstraf van twee maanden wegens diefstal;
- bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 21 juni 2005 tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens diefstal;
- bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 9 november 2005 tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens poging tot diefstal;

- bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 11 augustus 2006 tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal;
- bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 30 oktober 2006 tot een bijkomende straf wegens diefstal;
- bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 6 september 2007 tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal en vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen.

Op 26 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 april 2007 ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 april 2009 ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2009 werd ingediend door :

D., O. (...) (R.R. 076022229672), geboren op 22.02.1976 te U. (...)

ALIAS: D., A. (...) (R.R. 0672022200125), geboren op 22.02.1972 te O. (...)

+ 1 minderjarig kind,

O., M. E.(...) (R.R. 097073155519), geboren op 31.07.1997 te U. (...)

Nationaliteit: Mongolië(Volksrepubliek)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Op basis van het administratieve dossier van betrokkene hebben wij kunnen vaststellen dat mevrouw D. (...) meermaals in contact kwam met de Belgische ordediensten en dat zij reeds meerdere veroordelingen opliep. Op 27.05.2003 werd mevrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens diefstal. Op 21.06.2005, 09.11.2005, 11.08.2006 en 30.10.2006 werd betrokkene wederom door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld voor diefstal tot respectievelijke gevangenisstraffen van 6 maanden met uitstel 3 jaren behalve de voorhechtenis, van 3 maanden, van 8 maanden en van een bijkomende straf van 4 maanden. Op 06.09.2007 werd betrokkene tenslotte nogmaals veroordeeld voor diefstal en voor ‘de vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen’ tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve de voorhechtenis door de Correctionele Rechtbank van Brugge.

Hoewel betrokkenen niet aanhalen dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...”.Gelet op bovenstaande ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde vallen betrokkenen onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 31.10.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 06.11.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De beroepsprocedure bij de Raad van State, die werd ingediend op 29.11.2001, werd afgesloten op 10.03.2004.

Bijgevolg besloeg de duur van de asielprocedure en de beroepsprocedure bij de Raad van State tezamen 3 jaar en iets meer dan 4 maanden. De eerstvolgende regularisatieprocedure werd reeds afgewezen op 04.11.2004.

Betrokkenen zouden eventueel in aanmerking kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.7, 2.8A en 2.8B van de vernietigde Instructie d.d. 19.07.2009. Betrokkenen brengen schoolattesten van M. E. D. (...) en een attest van CLB bij. De vernietigde Instructie kan hier echter sowieso niet van toepassing zijn aangezien betrokkenen, vanwege de herhaaldelijke feiten van openbare orde en de vele veroordelingen, vallen onder de uitsluitingsgrond die vermeld wordt in de Instructie, namelijk: "...deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...".

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen hun tijd in België goed benutten, er alles aan doen om verder te integreren, mevrouw D. (...) werkbereid is maar dat zij wettelijk niet kan werken maar toch persisteert, zij geen beroep kan doen op een vervangingsinkomen, zij volledig geïntegreerd zou zijn in het sociale leven en een ruime vriendenkring zou hebben opgebouwd en al haar verplichtingen (sociale, fiscale, huurdersverplichtingen...) zou nakomen en haar kind in België schoolloopt en zij regelmatig de lessen volgt (hetgeen zij bewijzen met een inschrijvings- en schoolattesten d.d. 2003-2004, 2004-2007, 2007 en 2008-2009 en met een advies van het CLB uit 2003) en een huurovereenkomst voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie vanwege het recidivisme van betrokkene en vanwege haar uitgebreide strafblad.

De instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...". Gelet op bovenstaande ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de bewering dat het normaal is dat het kind zich België eigen heeft gemaakt en dat het niet kan terugkeren naar Mongolië en het inroepen van artikel 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat betreft de bewering dat het normaal is dat het kind zich België eigen heeft gemaakt en dat het normaal is dat zij niet meer kan terugkeren naar Mongolië, dient er opgemerkt te worden betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen om de bewering dat zij onmogelijk België kunnen verlaten, te staven. Het is nochtans aan betrokkenen om persoonlijk bewijs aan te dragen. De loutere bewering dat het normaal is dat het kind zich België eigen heeft gemaakt en dat het normaal is dat zij niet meer kunnen terugkeren naar Mongolië, volstaat bijgevolg niet om als een grond tot verblijfsregularisatie aanvaard te worden.

Tenslotte halen betrokkenen aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw D. (...) reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten en veroordeeld is omwille van het plegen van strafbare feiten. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om Schengen te verlaten, geldt voor het hele gezin.

(...).

Op 3 september 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

○ – artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

*Bovendien haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 28/04/2009 werd ongergrond verklaard op 27/08/2010.
(...).*"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat ze een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds minstens acht bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten, het laatste op 1 december 2007. Verzoekster heeft deze bevelen niet aangevochten, zodat deze bevelen uitvoerbaar zijn. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel:

Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

Uit de motivering van de bestreden beslissing valt niet op te maken of tegenpartij rekening gehouden heeft met de gevolgen van haar beslissing voor verzoeksters kind.

Verzoeksters zoon kwam op driejarige leeftijd naar België, hij heeft geen enkele herinnering meer aan Mongolië. Hij loopt al jaren school in België en is hier opgegroeid.

Door het verblijf aan verzoekster te weigeren en haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, worden de kansen van haar zoon op een toekomst in België afgenomen.

Verzoeksters zoon heeft geen enkele band meer met Mongolië, hij beschouwt België als zijn thuisland.

De beslissing van tegenpartij houdt het terugsturen in van een kind naar een vreemd land waar hij geen enkele voeling mee heeft.

In de instructies van 19 juli 2009 bepaald dat personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitgesloten worden van de instructie.

Om te beginnen wordt in de bestreden beslissing niet aangetoond dat verzoekster een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het laatste feit dat door tegenpartij aangehaald wordt is een veroordeling van 6 september 2007.

Verder stelt zich de vraag of verzoekster wel een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Verzoekster verblijft illegaal op het grondgebied met een kind dat school loopt. Zij heeft geen mogelijkheid tot werken in België en heeft dus ook geen inkomsten. De levenssituatie van verzoekster heeft haar zo ver gedreven dat zij geen andere uitweg zag dan te stelen en de gestolen goederen verder te verkopen zodat zij in de levensnoodzakelijke behoeften van zichzelf en haar zoon kon voorzien. Verzoekster praat deze manier van handelen niet goed, zij beseft dat dit niet kan. In het geval dat verzoekster een verblijfsvergunning zou krijgen en eindelijk aan het werk zou kunnen, zou zij zich niet

meer genoodzaakt zien om te stelen. Verzoekster vormt dan ook geen bedreiging voor de openbare orde.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook onvolledig en dus niet afdoende.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan gezien verzoekster door een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing weet waarom zij niet in aanmerking komt voor regularisatie. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan ze werd genomen, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de motieven niet duidelijk blijken uit de bestreden beslissing. Verwerende partij meent dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt beschreven welke veroordelingen verzoekster heeft opgelopen en er wordt uiteengezet waarom de instructies van 19 juli 2009 niet op verzoekster van toepassing zijn, namelijk gezien haar veroordelingen. Daarnaast wordt er ook geduid waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet volstaan om haar tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

Waar verzoekster van mening is dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze een kind heeft waardoor ze onmogelijk kan terugkeren naar Mongolië, verwijst verwerende partij naar de tweede pagina van de bestreden beslissing waarin een overweging inzake haar kind te lezen staat. Verwerende partij herhaalt in de nota dat verzoekster nagelaten heeft concrete documenten bij te voegen die aannemelijk maken dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is.

Verwerende partij wijst er voorts op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, vermeld dienen te worden.

In de mate waarin verzoekster meent dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd, wijst verwerende partij erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verwerende partij meent dat verzoekster niet aantoont dat de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve gegevens of dat de motivering kennelijk onredelijk is.

Verzoeksters bewering dat zij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde daar de laatste veroordeling dateert van 6 september 2007, volstaat immers niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde zodat zij valt onder de uitsluitingsgrond die in de instructie wordt vermeld, dat verzoekster en haar zoon wisten dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing, dat verzoekster en haar zoon sedert de afwijzing van de asielaanvraag op illegale wijze in het land verblijven, dat de duur van de asielprocedure iets meer dan één jaar bedroeg en dan ook niet als onredelijk lang kan beschouwd worden, dat er wordt verwezen naar de duur van de beroepsprocedure en de eerste regularisatieprocedure, dat de instructie niet van toepassing kan zijn inzake het schoollopen van het kind omdat de uitsluitingsgrond van de instructie van toepassing is gezien de herhaaldelijke feiten van openbare orde en de vele veroordelingen, dat de aangehaalde elementen van integratie geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie vanwege het recidivisme van verzoekster en vanwege haar uitgebreide strafblad. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat uit de motivering van de beslissing niet valt op te maken of verwerende partij rekening gehouden heeft met de gevolgen van de beslissing voor het kind van verzoekster, dat België als zijn thuisland beschouwt. Vervolgens stelt verzoekster dat de instructie enkel personen uitsluit die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat verzoekster een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en dat zij zich afvraagt of zij wel een bedreiging voor de openbare orde vormt omdat zij slechts diefstallen pleegde om in haar levensbehoeften en die van haar zoon te voorzien.

3.1.3.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoeksters zoon, zijn naam wordt vermeld op de beslissing en er is sprake van “betrokkenen”. Tevens wordt gewezen op de schoolattesten van verzoeksters zoon maar wordt hieraan toegevoegd dat verzoekster en haar zoon vallen onder de uitsluitingsgrond van de instructie vanwege de herhaaldelijke feiten van openbare orde en de vele veroordelingen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening gehouden heeft met het kind van verzoekster en met het feit dat hij naar school gaat in België, maar heeft geoordeeld dat verzoekster en haar zoon niet in aanmerking komen voor regularisatie, gelet op de ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde waardoor verzoekster en haar zoon onder de uitsluitingsgrond van de instructie vallen.

De Raad herhaalt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing niet moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet verder wordt ingegaan op “*de gevolgen van haar beslissing voor verzoeksters kind*” houdt geen motiveringsgebrek in en verzoekster, die de inbreuken op de openbare orde niet betwist, toont niet aan dat de verwijzing naar de uitsluitingsgrond kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Waar verzoekster verwijst naar “*de kansen van haar zoon op een toekomst in België*” merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat verzoekster wist dat haar verblijf en dat van haar zoon slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat zij geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2001 en dat zij sedert die datum op illegale wijze in België verblijven. Verzoekster betwist deze elementen in haar verzoekschrift niet.

3.1.3.2. De verwijzingen in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoekster stroken met de gegevens van het dossier. Verzoekster betwist deze veroordelingen niet. In de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009, wordt vermeld dat deze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekster betwist dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omdat haar laatste veroordeling dateert van 6 september 2007.

De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die reeds verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2007, niet in aanmerking komt voor

deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het “actueel” karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.

Waar verzoekster in het middel een uitleg probeert te geven van de achterliggende redenen van haar diefstallen, merkt de Raad op dat deze uitleg geen afbreuk doet aan het feit dat zij verscheidene keren veroordeeld werd en dat de beslissing steunt op correcte en redelijke motieven.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel:

Schending van de het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel

De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoekster en haar zoon.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoeksters zoon. De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met de belangen van het kind.

Verzoeksters zoon zal uit zijn vertrouwde omgeving gehaald worden en teruggestuurd worden naar een land dat hem totaal vreemd is.

Bovendien zal zijn schoolloopbaan onderbroken worden en worden zijn kansen op een betere toekomst ontnomen.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing op correcte wijze genomen werd en dat er geen wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief. Verzoeksters bewering toont geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Bovendien laat verzoekster na concrete elementen aan te brengen inzake het feit dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk is. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake het redelijkheidsbeginsel.

3.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met de belangen van het kind en dat het leven van haar zoon door de bestreden beslissing ontwricht wordt.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat verzoekster wist dat haar verblijf en dat van haar zoon slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat zij geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2001 en dat zij sedert die datum op illegale wijze in België verblijven. Verzoekster kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat de ontwrichting van het leven van haar zoon louter veroorzaakt wordt door de bestreden beslissing. Verzoekster ontkent niet dat zij reeds sedert november 2001 op de hoogte was van het feit dat zij België diende te verlaten, haar zoon was op dat moment vier jaar. Zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen heeft verzoekster op dat moment verkozen om samen met haar zoon geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist evenmin dat zij inmiddels zes maal werd veroordeeld wegens diefstal. Gelet op deze elementen en op de analyse van het eerste middel, blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET